

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

61. Epistola Pastorum Apamiensium ad Innocentium PP.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

Documentum LXI.

Epistola Pastorum Apamiensium ad INNOCENTIIUM XI. Pontif. Max. quâ & veniam petunt, quòd Vicarijs Generalibus ab Illustrissimo Archiepiscopo Tholosano constitutis obedientiam detulissent, & Pontifici gratias agunt, quòd poenitentes veniam benignè donasset.

SANCTISSIME PATER,

Post humillima Pedum oscula,

Peccavimus: nec satis est semel dixisse; addimus iterum iterumque, peccavimus. Denique sine modo vocem illam, quæ tam multis salutis fuit usurpata, multo pluribus perniciem attulit prætermissa, ingeminamus: peccavimus. Sic hoc Epistolæ hujus initium, sit clausula, sit summa. Quid enim aut jucundius legere Vos, aut nos scribere salubrius possumus? Dicat igitur unusquisque nostrum in se reversus, quod ille Adolescens Evangelicus: *Pater peccavi in calum & coram te.* Gravem quippe in coelum culpam commissimus, qui positâ ad aratrum manu retrò respeximus, facti regno Dei minùs idonei, qui animas nostras facientes pretiosiores, quàm nos, minùs metuemus peccare in conspectu Domini, quàm incidere in manus hominum. Denique qui cum hominibus Christi tunicam inconsutilem scindentibus, abominationem defolationis in loco sancto ponentibus, & adversus id omne, quod vocetur Deus, sese erigentibus, foedam & exitiosam non sponte quidem, sed neque inculpate Societatem iniurimus. Coram Vobis, Beatissime Pater, deliquimus desertis ijs Castris, in quibus Sanctitas Vestra toto animi robore, totaque cum laude præliatur prælia Domini. Tum etiam, quòd maluimus plenam ignominie securitatem quarere,

M m m 2

quam

2.1
Licata
III
3.0

quàm pulchra sanctâque Vobiscum adire pericula, Vobiscum deinde partituri æterni gloriam triumphii. Denique quòd neglectâ Vestrà optimi, supremique Pastoris voce, lubentiùs audivimùs ululatum Lupi.

Auget verò non mediocriter culpam nostram, quòd per crebra Innocentiæ exempla in culpam ruimus: quòd de agone recessimus, cum maximè socij, Fratresque nostri in stadio currerent, ac sic currerint, ut quidam eorum brachium comprehenderint, omnes comprehensuri videantur. Quòd, Pater Sanctissime, Episcopi nostri viri Apostolici (cui toties singuli dixeramus, etsi omnes scandalizati fuerint in te, ego nunquam scandalizabor) spem decepimus, gloriam obscuravimus, triumphum minuimus, illamque beatam, nec satis prædicandam necessitudinem, quâ cum illo conjuncti fuimus, non satis meminisse, penè contemnere visi sumus.

Ingens profectò culpa fuit hæc, grandèque delictum, ac cui sua non defuit poena. Profectò in regionem longinquam durissimam servitutem servivimus, sed Civitatis illius, cui adhæsimus, porcos pascente, fame perimus, siliquas cupimus, nec impetramus, & tamen crudelissimo Domino felices videmur. Non opus est istius calamitatis singulas partes percurrere, quarum vel aliquas meminisse non parva calamitas est.

Habuit tamen pessima ista conditio optimum hoc, quòd nos & de paternæ domus felicitate cogitare, & in paternæ charitatis amplexus venire compulerit. Surgentes revertimur ad Patrem, apud quem cum mercenarij loco esse vellemus, excepit nos more filiorum splendide ac peramanter. Præ foribus, extra limen ob merum & reverentiam substiteramus, nec ostium pulsare ausi, nec
ulterius

ulteriùs progredi. Sed moras istas pati non potuerunt paterna viscera, venientique soboli dulcissimi genitoris, non domus tantum, sed pectus quoque patuit.

Decebat quidem nos, Beatissime Pater, tam facta defectionis labe pollutos, per longum ac laboriosum baptismum, amissum recuperare nitorem, tamque alto vulnere confoscos gravioribus subjacere remedijs, ac ita demum pristinae sanitati restitui. Decebat, inquam, nos adstantes, depositos, omnique prorsus sacerdotali honore carentes diu multumque ruinam nostram lugere. Deum placare, ac Universae Ecclesiae Gallicanae, nedum Apamiensi, cui ingens scandalum fuimus, satisfacere. Sed è re fore visum est, respicientes excipere in Spiritu lenitatis, magisque placuit indulgentia. Itaque affuere statim Vestro nomine, qui venientibus in amplexum ruerent, qui Ecclesiae redderent, quique in ea solitis oneribus fungi juberent.

Quae cum ita sint, Beatissime Pater, nostri muneris esse putavimus, pro singulari illa verèque Apostolica in nos benignitate atque clementia Vestra, humillimas hanc Epistolam Sanctitati Vestrae gratias agere, simulque polliceri, neminem unquam fore (si modò Deus adfuerit, ac super nos misericordiam suam corroboraverit) qui Sanctae Sedis mandata libentiùs audiat, qui ab ea desciscentes cautiùs fugiat, quique Schismaticos, & Ecclesiasticae libertatis hostes perfectiori oderit odio. Aperiantur carceres, acuantur secures, erigantur cruces, effundat in nos crudelitas, quidquid malorum in patres atque Collegas nostros huc usque ingestum est, dabit Christus haec omnia superare ac vincere, simulque efficiet, ut sic demum magis magisque constringatur sanctissimus ille nexus, qui nos cum Apostolica Sede copulat atque conjungit. Erit nobis sanctum, quid-

M m m 3

quid

quid illa probaverit, eritque reprobum, quidquid rejecerit, nec aliter quam publicani, ac ethnici loco habebimus, quisquis illam audire contempserit.

Rumor est, Sanctissime Pater, cuncta ad quietem vergere, pacem polliceri, factumque id esse operâ atque industria Reverendissimorum Episcoporum, qui convenere Parisios: qui tam arduam, tamque difficilem controversiam, regnum inter & Sacerdotium quomodo componerent, nisi forent Spiritu Sancto repleti? hoc aiunt.

Et enim, si pax ista talis extiterit, qualem à Sanctitatis Vestrae cura, sapientia, tum animi fortitudine populus Christianus universus exspectat, qualem per tot labores, gemitus, pericula Episcopus noster quaesivit, qualem postulat Sanctae Sedis violatae Majestas, Sacro-Sancti Concilij Lugdunensis conculcata auctoritas, Octoginta minimum Ecclesiarum sub jugum missa libertas. Si pax ista Domus Dei zelatoribus attollat animos, eosque qui Sanctam Sedem veneratione ac studio prosequuntur, quique pro ea non exigua incommoda perpessi sunt, ac nova pro eius dignitate tuenda, si quid impofterum triste acciderit, ad fubeunda pericula, fortiores, alacriorisque efficiat. Denique, si pacem istam Ecclesia dederit, non acceperit, & quidem invita, vim passa, spreta, ludificata, tunc profecto Reverendissimis Episcopis ex animo gratulabimur, simulque in Domino gaudebimus, Deumque pacis benedictum dicemus ex hoc, nunc & usque in Saeculum.

Contra verò, si fuerit ista pax non donum Dei, sed opus, imò ludus Saeculi, non Ecclesiae restituta libertas, sed rata servitus, & si quid melius, catena paulo nitentior; non prostratus error, sed triumphata veritas; non improbata audaciae frantum, sed ad quidvis adversus Con-

cilia

cilia œcumenica, adversus Sanctæ Sedis Decreta, adversus omnia sacra imposterum audendum tentandumque incitamentum. Si tor eximios invictosque libertatis Ecclesiasticæ defensores pax reliquerit inglorios, afflictos, oppressos, pedibus conculcatos, contrà verò tot improbos, qui ausi sunt altare contra altare erigere. Sanctam Sedem quasi infestis signis petere, multa Sacrilegio patrare, quique de illis adhuc gloriantur (adeò non dolent) nullâ nec levi quidem pœnâ affecerint, sed gaudere licuerit mercede iniquitatis. Postremò si fuerit pax ista non pax, sed bellum, tanto terribilius, quanto latentius, tanto crudelius, quando callidius, sub blando concordia nomine decipit: erit proh dolor! nobis lugendus non unus, sed duplex casus; noster scilicet, & Religionis; noster quidem, qui in bello corruimus: Religionis autem, quam pax ista quodammodò dejiciet, atque prosternet. Sed melius sperare movent quæcumque huc usque Sanctitas Vestra pro Domo Dei & fecit, & passâ est fortiter atque sapienter.

Multo plura fortassis addenda forent, sed utilius modestiusque silebimus. Taceant pœnitentes & lugeant, qui nec nimium silere, nec satis lugere possunt. Gaudeat interim lugentibus nobis Sanctitas Vestra, gaudet Angelus non super uno, sed super multis peccatoribus pœnitentiam agentibus. Dignatus est olim Christus Mulieri in Civitate peccatrici osculandos pedes porrigere: num parem pœnitentia nostra ambit honorem? Ambit equidem. Non veremur tali exemplo provocati, Christi potestatis Vicarij, Christi vitæ æmuli non pedes quidem, sed pedum vestigia pronore osculari ac lambere. Datum die Martij, anno verò 1682.

*Humillimi & Obsequentissimi in Christo Filij
& Famuli
Parochi Apamienses.*

1.1
Licata
III
3.4